

**BIBLIOTECA
CULTURII
AROMÂNE**

www.proiectavdhela.ro

BĂTRÂNUL VISARION

Bătrânul Visarion¹

Părintele Visarion s-a născut în 1809. La Sfântul Munte a ajuns în 1834 împreună cu fratele său după trup (duhovnicul de mai târziu – părintele Zosima), care a rămas la Catunachia. El însuși a mers la Mănăstirea Dionisiu, unde după trei ani a fost tuns călugăr. Aici a petrecut 20 de ani și apoi, după exemplul fratelui său, s-a retras la liniște și a trăit în diferite peșteri.

O dată a vrut să rămână într-o peșteră umedă, boltită, în pământul căreia făcuse o mică groapă pentru a se aduna apa ce curgea din munte; peștera se afla undeva deasupra Catunachiei.

Când s-au înștiințat părinții din Lavră de stabilirea sa acolo au făcut tot posibilul să-l alunge, aducând ca motiv faptul că animalele nu se pot apropia de adăpătarea făcută lângă peșteră, deoarece se tem când văd om. Astfel a fost nevoit să plece și, de atunci, a trăit mai jos de Schitul Xenofontului, apoi la Sfânta Ana, iar mai târziu în Schitul Nou, într-o stâncă ce o transformase el însuși în colibă.

Părintele Visarion, cuțovlah de neam, era mare la trup și singura sa îmbrăcăminte era aceasta: o scufie joasă cu camilafcă deasupra, o dulamă scurtă și zdrențuită și o jachetă cu câțiva nasturi pe care o adusesse din lume în urmă cu mulți ani și pe care nu o scotea de pe el nici vara.

Coliba sa era foarte mică. Ca rucodelie avea cusutul (croitoria), dar era prins puțin timp cu aceasta. Ocupația sa de bază era studiul și rugăciunea inimii. Cunoștea foarte bine Sfânta Scriptură și scrierile Părinților.

Niște călugări ruși, vizitându-l în 1871 pe stareț, l-au rugat să fiarbă apă pentru ceai, dar au văzut că în afară de un ibric mic nu mai avea nimic altceva. Trebuia să vadă cineva cu cât entuziasm vorbea, deși vocea sa groasă era tunătoare chiar și când vorbea simplu; acum însă răsuna mai bucuros:

- „Rugăciunea minții, a spus, se poate învăța și în mănăstire. Aceasta este chiar obligatoriu, dar este nevoie de povățuitor cu experiență și de nevoie voastră, adică de o silință de bună voie, fără însă a părăsi nevoițele „practice:” postul, prezența la biserică și celelalte. Peste toate trebuie însă să existe o atenție deosebită.

În trecut Mănăstirea Dionisiu întrecea toate mănăstirile. Trăiau acolo mari asceți; mai există, desigur, și astăzi, dar nu atâția și nu astfel. Rânduiala în câteva obști s-a stricat însă atât de mult, deoarece s-a pierdut pacea dintre călugări. Acum Russikonul le depășește pe toate prin rânduiala pe care au introdus-o egumenul Gherasim și duhovnicul Ieronim. Pentru aceasta, păziți tot ceea ce aveți și Hristos împreună cu toți îngerii va fi cu voi. Hristos și acum se află între voi dar, pentru a nu se îndepărta, este nevoie de atenție.

Obștea trebuie să trăiască pașnic și să existe înțelegere la orice treabă; altfel, toate se vor pierde - așa cum s-a întâmplat de multe ori cu mănăstirile mari. Așa precum atunci când se varsă lichidul dintr-un vas – oricât s-ar strădui cineva nu-l mai poate aduna, același lucru se întâmplă și în obștea în care apar tulburări. Luați ca exemplu familia, societatea, statul; un stat puternic este acela în care cetățenii sunt de un singur cuget și cu același zel se îngrijesc de lupta comună, împărțindu-și folosul personal. Când nu există această unire statul nu poate rezista. De ce celelalte mănăstiri au devenit sărace și slabe? Din cauza lipsei de înțelegere. Acolo egumenii urmează unul altuia.

Cel ce poartă în inima sa plânsul cel după Dumnezeu are îndrăzneală către Domnul și sufletul său se bucură, în timp ce cel ce-și odihnește trupul nu are pace sufletească ci numai o mulțumire trupească.”

Pentru milostenie starețul a spus:

- „La Russikon bine se face că se dă milostenie și se îngrijește de săraci; nu este însă bine că miluiește la vedere, în curte, deoarece mulți pustnici, când se înștiințează de asta, vin și iau ei înșiși și astfel își pierd liniștea. Milostenia trebuie dată în taină și după cercetarea situațiilor care o impun. Domnul a dat poruncă – și ce ușoară poruncă! – „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii” (Mt.25,34). Aceasta, milostenia, va fi cea dintâi pomenită la cea de-a doua Sa venire.”

L-am întrebat dacă ispitele vin de la oameni sau de la diavolul.

- „Nu de la oameni, a răspuns, ci de la diavolul. Însă oamenii sunt învățătorii noștri; Fără ei nici virtuțile nu sunt cu puțință a fi dobândite.”

Bătrânul Visarion a adormit în anul 1884.

COLOFON

Autorul lucrării	ANTONIE IEROMONAHUL
Titlul lucrării	FILE DE PATERIC DIN ÎMPĂRĂȚIA MONAHIILOR – SFÂNTUL MUNTE ATHOS. CUVIOȘI PĂRINȚI ATHONIȚI AI VEACULUI AL NOUĂSPREZECELEA
Editura la care a apărut	Editura CHRISTIANA, BUCUREȘTI, 2000
VARIANTĂ DIGITALIZATĂ DE	Editura Predania/ CP 67, OP 13, București www.predania.ro tehnoredactor/ Remus Brihac concept grafic/ Atelieruldegrafica.ro

PRESDANIA